

Ä den bästa månens frölar faller Dykert genom

Den Tredje:

3. Ät då glädligt hvar minnt af lifvet, Gör
bet goda, gör det nyttiga: Öf en flät, af det som blir
dig giffvet, at de fruga, Vi de tordiga. Då fall du
i bostämman smala Zugn och trefnad och, i hoppet
fall, Gafna glad en iadlam blid tillbata, Slumra roligt
in den fista gwall.

2. Wänga lätta, lufwa band bli frutna, Wänga
tunga bolor laggas på; Wänga gisna lösten trolöst
brutna, Wänga redbilg wän ifran of ga. En minnt
afgör så mångens löda, Wänga wännen fäner sig så
nöjd. En minnt den fan ur böden rida lillingen och
flänfa honom trolöst.

12. Så glade wi of wänder Nu till det mål wi
nä, Nytt lif det i of tänder Blott wi befålet så.

13. Och flidof skall ej tryta Uti wårt muntra
lag, Wi dem som bröder byta Så hurtigt hwarje dag.

14. Om någon önskar hweta Hvem wifan haf-
wer gjort, I Rimstad socken leta, Ty der är nog det
sport.

Den Andra:
Äf, hur hastigt fänger ej minuten! Ingen trolig hin-

17. Don lyftr ännu bode höft och wär, Gwar
eriga gwall, hwar eriga är: Så blift uti timman på
fwarian fjo, Och flämjar på endliga frantens fjo.

16. Gof bruten han somnar i bläwthan fjar,
Och fremfartan fjar på fin fäfliga frång: De wälgiga
fpartian fänter fig mait, Och brustadlan lyftr i mör-
fan nait.

15. Den Gafstun bortfwar ten fagratte rof,
Gan rot och han rot, men ej hinner fin fof; Don
hwalstwer emfult fin brugsummes bät, Com fwar fitt
brotlop med rop och gwall.

14. Men we er, i arma ofdliga mör! I fam-
nen af Gafstun färtan böt; Wät oftan är fommen
och hanen gal, Då wänter i opp till idar och gwall.

13. Och Gafstun war bätte motig och wär,
Gan bätte ej fofst på fangftruar; Gwarerwäde idarna
i flottet som fang, Don brömte om Gafstun, om frena
och frang.

GS 1915

Syrasackra

Nya Wisor,

Den Första:

Stjernarpe Fiskaren.

Den Andra.

Äf, hur hastigt fänger ej minuten, n.

Den Tredje:

Fång-Wisa.

Den Fjerde:

Bewäringswisa för år 1851.

Som, raka gosar alla kåt och åt Kalmen gå, När
Älter nu och fallar Och frigifti mot wi la.

Den Fjerde:

1. Jag äger dig? Nej! Slaga int, in du tillhör mig.
2. Min vän! var i allid, id och hoppas; När
Älter nu och fallar Och frigifti mot wi la.
3. Jag äger dig? Nej! Slaga int, in du tillhör mig.
4. Min vän! var i allid, id och hoppas; När
Älter nu och fallar Och frigifti mot wi la.
5. Jag äger dig? Nej! Slaga int, in du tillhör mig.
6. Min vän! var i allid, id och hoppas; När
Älter nu och fallar Och frigifti mot wi la.

2. Sällkomna då 3 männer, 3 män och bröder
3. 3 fjorton korta dagar, Den tiden är ju knapt,
Som glädjen för och warar På fältets gröna präst.
4. Vår och då ljustigt njuta Af hvarje stund, wi
här 3 wadra led och fluta Och stöta vårt gewär.
5. Bland och skall friden råda, Som den i Nor-
den rår, Så glädligt wi då städa Deråt i många år.
6. Som Svernska gosar alla Till mods wi är i
år (Och kronwraf som de falla), Ej många hemma
går.
7. In kärlek ha wi alla Till Kung och Foster-
land, Om än i strid wi falla Uti ett annat land.
8. In alltid med det finnes 3 hwarje Nordiskt
bröst Från fordom dags wi minnes Att swärdet är vår
tröst.
9. För och det och skall lända Till warning allt
ibland, Om swärdet skulle sända Och till ett annat land.
10. Då skall wi tappra wara Och ide sälla mod,
Wår Kung och land förswara Med eldigt hjeltemod.
11. Se Svernska stället blänker Och frigarns åra
got, Wi ynglingar nu tänker Hur' sällt det är i Nord.

12. Kring abrigan bås, Kring fuchwian hand,
Slatt blänke de rader af stonake hand; Med tyrbare
perter båd' rida och blå, Och rita gultingur på fin-
gararna små.

11. Den lilla Gafstru ryglar sin spann, Så
smal war hon inder som en lilla; Och gran, i stum-
rante görtel som skuren, Och arlarna lyfte som el-
senben.

10. De mörtgröna blinglar trufar nu swart,
Och stäta de gulstänkta rennigen här; Af lodmar
eller slöddjan hwar, Och bänar och hvalstver båd' hi
och hi.

9. Så kommer en Jungfru med rosende stund,
Och åter på besän i nattliga wind; Hon åter i blän-
kande stiftverf, Sten Steten hon anar en morgon-
dags sorg.

8. Sten Steten hwar nat genom stöfren lag,
Grän högar lofi på villande wad; Så underbart stum-
och tansar så ritt, Och lag på den ensliga sadlan i
witt.

7. Och blef uti borgen, på glänande sat, Af
stänner frambruren den fradliga mar; Och framande
gäster witt herrskapet bort, De lala om Giftern beröm-
liga ord.

6. Hon late ut nat och stolar med swet 3 war-
net för menscha stien i let; Och gäddan i lönliga su-
ran han tref Och fängade åter på stiftverf.

Den Första:

Det lyser ett blöf både höst och wår, Hwar ewiga
qwäll, hwar ewiga år, Så blest uti dimman på swar-
tan sjö, Och slämtar på ensliga strandens snö.

2. På stranden ständar ett adeligt flott, Se'n
folkungatid, så gammalt och grått; Med wäldiga murar
och fönster mång', Som dagar på år, den tid så lång.

3. Och Stjernarp, så heter det adliga hus, Med
gammaldags konst utaf sten och grus; Af manliga ar-
mar muradt och byggt, Och står i ewerldiga tider så
tryggt.

4. Och Noren, så heter den swallande sjö, Der
finnes ej holme, der finnes ej ö; Tre rinnande watten
hwar timma och stund, Der råkas tillsammans och sista
förbund.

5. 3 forntiden war der wid gården en man,
Och Stjernarpe Fiskare kallades han; Han redde i nie-
fande wäsen sin båt, Båd' dagar och nätter så ståt så
wår.